

GIA I XU

(Ra ngày thứ Năm và Chủ-Nhật)

Số 2

Appl legal.

*Khánh hay không
nº 2 Pén Chao
Chao. H. 2.*

*Thien éditeur
2000 CX.*

22/10/38

Thien

Sơ bản giả: THANH THANH

Thọ trạc độ 25, 26 tuổi, người khỏe-mạnh, mặt răn rỏi nghiêm-trang, luôn luôn có vẻ buồn-rầu xa-xăm mơ-hồ. Cũng như ông Thông, Thọ trở-trội một mình, ngày ngày sau hai buổi ớ sở về lại giam mình trong dậu nhà trọ. Tung tích của chàng cũng như tung tích của ông Thông, không một ai biết. Thấy Thọ đứng đắn, ông Thông có ý muốn kén làm rể nhưng chưa nói.

Ngồi xuông ghế, Thọ từ-từ nói, mặt mơ-màng như nghĩ tới cuộc đời bí-ẩn đã qua :

— Mấy hôm cháu bị một quả, thành đi làm về chỉ ở nhà. Hôm nay khỏe cháu đến đây ngay.

— Thừa bác, có phải hôm kia, hôm kia có trộm vào nhà ?

— Phải, nhưng không mất gì. Anh không xem báo sao ?

Trước cái lắc đầu của Thọ, ông Thông kể lại việc « trộm hụt » rồi trở tờ báo :

82 2170

— Sở báo mới đây, lấy mà xem... ở trong có bài của Chương thuật rõ ràng...

Thọ nhìn qua tờ báo mà không cầm lên :

— Châu độ này ngại xem báo, xem sách lắm. Người thầy luôn luôn mỏi mệt.

Thảo mặt, ng. Thông vỗ vai :

— Tại anh cứ du-dú ở nhà... và nhất là cứ hay nghĩ-ngợi xa xôi mà mua những cái buồn không đâu... Phải vui lên mới được.

Ô Hòa cũng ăn-cân vui-vẻ :

— Từ giờ cứ tối thứ bảy anh phải đến đây ăn cơm rồi đi xem chớp bóng cho hết cái buồn không đâu ấy... Chiều nay cơm xong đi xem vở anh sẽ thấy vui lên... Anh muốn xem « Judex » hay « Les misérables »?

Ông Thông nói thêm :

— Tôi định xem « Les misérables » nhưng em nó muốn xem « Judex ».

Trên khuôn mặt lạnh-lẽo buồn-rầu, một nụ cười gượng, Thọ trả lời :

— Nếu thế đi xem « Judex », Châu cũng thích « Judex ».

Nhìn Thọ và cô Hòa đang cười mặt, ng. Thông vui vẻ mỉm cười một cách ý-nhị.

Ba người ngồi nói truyện một lúc nữa thì cơm vừa dọn lên. Xong bữa, chiều mát ông Thông bảo tài-xe cho ô-tô ra. Mấy người vừa ra đến cửa thì Chương ở đâu chạy xô vào vui vẻ reo :

— May quá ! Chào cụ ạ ! Chào cô ! Lại kia ông Thọ... Thước vừa may...

Thở vài hơi, phóng-viên trẻ tuổi láu-táu nói :

— Thưa cụ, hôm nay chắc đến mời cụ với cô và ông Thọ đây... « Tất cả số » đi xem chớp ảnh. Châu mới giấu, cụ đừng từ-chối cho cháu được cái hân-hạnh mời xem một buổi này, rồi từ sau cháu sẽ xin đi « xem báo ».

Trước cái vui-vẻ tự-nhiên chân-thật, ông Thông cười :

— Được, chúng tôi vui-vẻ nhận. Chúng tôi vừa cho đánh xe ra định đi xem.

Thọ ngêch mặt nhìn mọi người :

— Đi rạp nào đây ?

— Đi rạp nào mà cụ, cô Hòa và ông Thọ thích.

Bốn người ngồi trong chiếc xe sang trọng, một phút sau đã lẫn với ánh sáng ô-tô khác mà vùn vụt chạy trên đường nhựa. Dọc đường Chương luôn luôn nói chuyện bằng cách vui vẻ đáng yêu hàng ngày, làm nhiều lần ông Thông và cô Hòa bật cười vang lên, chỉ có Thọ vẫn lạnh lẽo, trừ những câu trả lời dửng dưng một bộ buộc thì chỉ thỉnh thoảng Thọ mới khẽ mỉm cười, cái cười nhech nhếch lại làm cho bộ mặt buồn rầu vu vơ thêm một vẻ mỉa mai cay đắng.

— Hừ ! Không phải dân đồn, ngộ nghĩnh.

Vừa nói chuyện, Chương để ý quan sát chú rể vi-lai của ông Thông và nghĩ thầm như thế.

Đèn rap chớp bóng thì gần đến giờ. Chương nhanh nhẩu len lỏi vào mua vé. Một lát sau ca-vát lệch lạc, áo sộc sếch đầu tóc rối tung, nhà phóng viên nhẩy lên ra chỗ ba người dơ lên mấy chiếc vé.

Hôm nay cũng như mọi khi ngời xem rất đông, cô Hòa có vẻ vui thích vô cùng. Có một lúc cô nói với Thọ và Chương :

— Cui « Judex » cũng coi quá quyết như kia, không ai

có thể ngờ được rằng việc báo thù của hắn còn để cho ái-tình làm vướng.

Chương gật cười, nhìn cô một cách tinh quái. Thọ không nói. Bỗng nhiên mấy người nghe tiếng rên nhỏ, tôi làm sao thế này ! Trời ơi ! đau quá !...

Ba người ăn cần hỏi han Thọ.

— Đã được mấy phút rồi, đầu tôi nhức nhối lắm. Tôi cô nhện, nhưng bây giờ không chịu được... Đau lắm ! tôi phải về....

Thọ đau đớn nhăn nhó cô ngượng nghịu kìa,

Ông Thông, Chương và cô Hòa lo ngại ăn cần :

— Thề thì chúng ta cùng dấn anh về.

— Không, bác để cháu về. Chỉ qua đêm sẽ khỏi mà...Bác ở đây xem với em và ông Chương...

Như chợt nghĩ ra một điều gì hay Chương nhanh nhẩu :

— Thừa cụ, thề này là hoàn toàn, cháu đưa ông Thọ về bằng ô-tô của cụ, rồi lại đến xem tiếp.

— Ấy ! thề bỏ dờ à ? Thôi về cả là hơn.

— Không, đưa ông Thọ về nhà rồi cháu lại trở lại, cụ và cô cứ ngồi đây...

Nói rồi Chương dìu Thọ ra ngoài, lên ô-tô về. Khi đi đường Thọ càng kêu dữ, tới nhà Chương hỏi han săn sóc và ăn cần rồi đi ra. Người tài xế mở máy.

— Bác đánh xe lên trước, tôi có tí việc lát nữa sẽ đi xe tay蹬.

Người tài xế tay ngạc nhiên nhưng cũng nghe lời.

Ô-tô đi khỏi, Chương lấy đồng hồ ra xem rồi xoa tay :

— Nào ta xem chú « trộm hụt » của ta đang làm việc gì.

Rảo bước độ mười phút thì nhà phóng viên đã đứng trước tòa nhà ông Thông :

Giờ thủ đoạn của chú trích mà vào chứ ?

Chương ngán ngừ ngẩng nhìn cổng đóng khóa và dẫu tường vây quanh nhà mà lăm lăm :

-- Thước tám....

Bỗng Chương nhảy lùi đứng nấp vào chỗ cổng tối.

Đang kia đi lại, một cái bóng len men theo sát tường, nhẹ

nhàng nhanh nhẹn. Sau một cái vòng tròn mau chóng, nhanh như con sóc, cái bóng đã nhảy vọt hai tay lên tường rồi đu mình vào trong.

Những cái cử-chỉ nhanh đến nỗi Chương phải rối trí, lúc ấy vẫn còn đứng trơ không động, chưa nghĩ ra cách gì đối phó.

-- Ồ ! !...

Chương nhảy ra chỗ tường rồi theo cách bóng đen kia vừa dùng, một lát sau vào trong sân. Nhà trên nhà dưới đều cửa đóng đèn tắt. Tối như mực. Chương đi vòng khắp sân không thấy bóng đen đâu.

— Ngộ nghĩnh, kỳ quặc....

Nhà phóng viên nghĩ ngợi ngán ngừ đi quanh nhà và mấy gian bếp, mắt muốn soi thủng cái tối tăm mà nhìn thấy cả mọi số sinh. Chợt Chương đứng im lắng tai nghe. Một tiếng động khẽ...

Nghe kỹ nhận ra tiếng vặn khóa mà người vãn cô giữ cho không kêu to. Rồi ngay lúc ấy cái bóng đen ở trong nhà bước ra.

Chương ngồi nấp sau một góc tường. Cái bóng nhanh nhẹ nhàng đi tới. Nhảy xổ ra, Chương lên tiếng :

— Ai đấy ?

Một loáng, cái bóng đen như kinh-ngạc, rồi bỗng « hấn » ngã xập xuống thì Chương thấy mình bị hất bổng hai chân lên ngã vật mình xuống đất. Tức dận, nhà phóng-viên mím môi vùng đứng dậy đuổi theo cái bóng. Cái bóng nhanh-nhẹn vô cùng đã nhảy tót đu mình lên tường. Chương gắng sức chạy, chợt va phải một người trong số tôi đi ra. Vừa giương cho khỏi ngã thì Chương nghe tiếng thảng ở kêu :

— Ôi ! Trời ơi ! Ai thế ?

Chương vội vàng nói :

— Tôi đây, ông Chương đây. Vừa có trộm vào nhà...ta đi đuổi mau...nó leo lên tường ra ngoài rồi...

Nói xong Chương xô mình chực chạy.

Thảng ở nằm lại :

— Thưa ông... cái... cái gì ? ông...

Sột tiết, Chương quát :

— Đồ khốn nạn ! buông ra... điếc à ? cái... cái, có trộm vào nhà. Đuổi mau, nó leo tường chạy rồi...

Văn nắm chặt cánh tay Chương, thảng ở lưng tưng :

— Ông... ông bảo... cái gì ?...

Chương dang tay ra đâm vào người nó. Nó tránh sang một bên, có vẻ tức :

— Thưa ông, ông tôi đi vắng đêm hôm ông muốn gì không nói cho biết...

Biết rằng cái bóng bí-mật kia đã chạy xa rồi, lại cúi hết sức, Chương đồng dặc sai :

— Được rồi...hãy đi thắp cái đèn đem ra đây rồi đi theo tôi xem các cửa ngõ trong nhà thế nào.

Khang miễn-cường vàng lời, xuống bếp, thắp chiếc đèn dầu đem lên. Sôi kỹ xem cả cửa lớn, cửa sổ không thấy gì đáng để ý, thảng ở đắc-thăng :

— Đâu ? nào có gì ? Thưa ông, bây giờ ông tôi về thì tôi không biết nói...

Nhà phóng-viên cắn môi :

— Được, mai tôi sẽ nói cho ông Thông nghe. Hãy ra mở cổng cho tôi về đã.

Ra đèn ngoài Chương vẫn còn căm tức :

— Hừ, -mày thảng khốn nạn này, chúng muốn chêu ta...

Chúng cũng nhad làm những việc bí-mật quái-quắc gì mà mình không biết... Thôi... hãy điem-tinh, nghĩ ôn lại xem nao : Hôm trộm hụt... hừ, trộm hụt... thằng này đến để làm gì ? Lại còn một thằng đứng ở góc mắc áo nữa là thằng nào ? Định làm gì ? Hai thằng có lẽ không phải cùng bọn, vì mỗi đứa vào một lối khác nhau. Hay sự tình-cờ làm cho hai chú trich cùng đi kiếm ấu hôm ấy gặp nhau, mà không biết ? Thế thì sự tình-cờ ấy thực là một sự tình-cờ liêm có lạ-lùng... Nhưng ta quyết chúng theo đuổi một việc gì nhất-định chứ không phải chầu ý ăn trộm vặt. Vì?...lạ, hai đứa vào khác lối nhau, nhưng ra cùng một lối. Lại còn đêm nay, « nó » còn đèn nữa. Vậy thì lại càng chắc chúng theo làm một việc bí-mật gì. Nhưng có một điều khó giải hơn hết : khi ông Thông bắn thì một thằng đứng chỗ cửa sổ chạy kịp đi đánh, còn thằng đứng chỗ mắc áo sao cũng do cửa sổ ấy chạy mà ông Thông không nom thấy. Vì cứ theo như về

kính ngọc của ông ta khi nghe nói trong buồng có hai người, thì đủ rõ ông chỉ nhìn thấy có một thằng...Lạ, lạ... Đêm nay lại còn có thằng đèn đây làm gì ? À,...phải rồi... Hôm vừa rồi đèn định làm việc gì đó nhưng chưa kịp làm đã bị ông Thông bắn phải chạy nên đêm nay « nó » lại đèn làm cho xong việc kia. Việc gì ? Sau ta sẽ biết. Chỉ cần rõ nhất là đêm nay nó đã làm xong việc ấy chưa ? Nếu chưa thì ta chắc nó còn đèn đây lần nữa...Được, được sớm mai ta phải lại xem...Ta quyết không để cho bài phóng-sự bí mật này của ta chạy mất. Ta hẹn cho đến mai phải biết rõ việc bí mật này, rồi cho lên báo...

— Thấy Chương... rõ vừa may mắn. Ngồi đây, tôi có một chuyện mới chắc phóng-viên của báo « Đời Nay » lấy làm thích lắm.

Chương vui vẻ cúi chào cha con ông Thông và Thọ đang ngồi nói truyện với nhau.

— Lại có chuyện gì lạ đây...

Vừa bước vào nhà, chàng đã nhận rõ thấy một vẻ khang khác vờ-vấn trong bầu không-khí và ở trên nét mặt mọi người. Chương đã diễn cái cảm tưởng của chàng bằng câu nghĩ thầm như thế.

Cô Hòa nhìn Chương. Ông Thông ngồi ngay lại, hỏi người trẻ tuổi :

— Thấy rồi đây chứ ? Có thể ngồi chơi quá trưa được không ?

Vấn cái nụ cười tươi tắn không bao giờ mất trên môi, Chương nhanh nhẩu :

— Thưa cụ, cháu bao giờ cũng rồi, nhất là để tiếp truyện cụ và cô Hòa cùng ông Thọ đáng mến.

Nói rồi chàng tươi-cười nhìn Thọ. Nhưng chú rẽ vị-lai của ông Thông như không nghe thấy những câu nói, còn đang chìm đắm trong những tư-tưởng bí-mật xa-xăm. Ông Thông và cô Hòa quay nhìn hai người trẻ tuổi, rồi ông Thông nói :

— Thế thì hôm nay thấy ở đây ăn cơm với chúng tôi cho vui, nhân-tiện tôi sẽ kể cho nghe một việc lạ - lùng và hỏi thấy một vài điều khuyên-báo.

— Thưa ông, khuyên - báo thì cháu không dám, còn cụ muốn biết ý - kiên cháu thì...

— Được, thế cũng vậy.

Vừa khi ấy vú già đi chợ về cô Hòa đứng lên cáo mọi người đi trông nom làm cơm...

Trong khi chờ đợi, ba người đều im lặng như có một hiệu riêng với nhau. Lúc đầu Chương cũng nói một vài câu chung sau thấy Thọ cứ ngồi lì mà ông Thông cũng như đang theo đuổi một ý nghĩ gì nên chàng đứng nhia ra ngoài cửa sổ, miệng thổi sáo. Nhưng cái yên lặng của mấy người làm cho Chương khó chịu, mà hình như cả mấy người cũng có vẻ khó chịu như nhau.

Khi mấy người ngồi quanh bàn ăn, vẻ hoạt động ở trong nhà mới hơi trở lại.

Được độ vài phút, ông Thông nâng lên lại đặt xuống cốc rượu, nhìn phóng viên và chàng rẽ vị-lai của mình rồi cô lấy dụng tự nhiên mà nói :

— Thấy Chương, tuy chúng ta quen biết nhau chưa được lâu lắm, nhưng coi thấy đôi với chúng tôi có vẻ thân mật thực thà cũng như chúng tôi đôi với thấy. Tôi đem chuyện này nói ra, mong thấy tìm hộ cho ra kẻ nào đã riêu cợt ta một cách lạ lùng như thế.

Trong khi ông nói, Chương ngồi im chú ý nghe, nét mặt không thay đổi. Đến đây chàng gật đầu rồi nghiêng mặt có ý hỏi. Ông Thông nhìn Thọ và con gái lần nữa như bói ý rồi lấy ở trong túi ra một bức thư đưa cho Chương :

— Đêm qua ở rạp chớp ánh chờ mãi không thấy thấy trở lại, chúng tôi hết vui, lên xe về. Khi đi ngủ, chợt tôi thấy trên mặt bàn ngay đầu giường có bức thư này, cửa ngõ đều khóa cả, thấy xem có lạ không ?

Chương hơi gật đầu, dở thư ra đọc :

« Ông Thông »

— « Kể từ 11 giờ ngày mai tôi sẽ bắt đầu hành tội ông để báo thù cho một người đã bị ông làm hại cả một đời. Tôi báo trước cho ông biết để mà « phòng bị » vì tôi làm việc cao thượng chính đáng nên không muốn cho sau này ông còn oán hận. Tuy thế nhưng ông nên in vào trí rằng dù phòng bị thế nào, ông cũng không tránh khỏi những hình phạt mà tôi đã dành cho ông. »

« Khách giang hồ ».

(còn nữa)

KHÁCH GIANG HỒ là một bộ truyện Việt-nam trình-thám tiểu-thuyết rất ly-kỳ mà lý-thú, càng đọc về sau càng hay, càng mê. Càng đọc các bạn càng được gần người « Khách Giang Hồ » mà các bạn muốn tìm mà chưa gặp, chưa biết là ai.

KHÁCH GIANG HỒ là ai ?

Là một người kỳ-dị, biến hóa vô cùng, có khi là một người bạn thân đứng trước mặt các bạn mà các bạn không biết, có khi lại là một người tồi tệ trong nhà các bạn mà các bạn không hay.

KHÁCH GIANG HỒ không đâu tìm thấy được.

Mà rất cực thì KHÁCH GIANG HỒ đâu đâu cũng có.

Nhưng chỉ thấy những cách hành động nghĩa-hiệp rung mình mà chẳng hề được thấy mặt khách bao giờ.

Ở khắp đó đây mua KHÁCH GIANG HỒ lại còn được hưởng một sự đặc-biệt nữa là khi trọn bộ muốn đóng lại không mất tiền.

Nhà in riêng Lê quang-Thiệp